

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

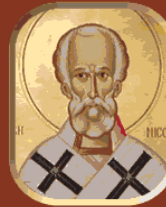
Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus, Unuia Celui fără de păcat. Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o slăvim; că Tu ești Dumnezeu nostru, afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim. Veniți, toți credincioșii, să ne închinăm Sfintei Învierii lui Hristos, că iată a venit prin Cruce, bucurie la toată lumea. Totdeauna binecuvântând pe Domnul, laudăm Învierea Lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a călcat.

De Te-ai și pogorât în mormânt, Cea ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit și ai înviat ca un biruitor, Hristoase Dumnezeule, zicând femeilor mironosițe: Bucurați-vă! și Apostolilor Tăi pace dăruindu-le, Cel Ce dai celor căzuți ridicare.

Dragi enoriași,
SLUJBELE BISERICII NOASTRE
le puteți vedea doar prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii www.stnicholaschurch.net sau pe pagina de Facebook **St Nicholas Romanian Church, NY**

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Christ is Risen!

Sfintele Mironosite si femeile crestine de astazi

Dupa cum stiti, Duminica a treia dupa

Inviere este Duminica fmeilor Mironosite, a credincioaselor, a gospodinilor, celor care intretineti viata in familie si in lume. Trebuie sa fiti fericite ca aveti din partea lui Dumnezeu o atentie deosebita. Si iata, prin Maica Domnului si prin sfintele femei purtatoare de mir, si dumneavoastra aveti cinstea aceasta de a avea o Duminica in an, in care sunteti cinstate in chip deosebit. Dumnezeu sa va inmulteasca harul si darul

Sfantului Duh si darul dragostei crestine sa fie cu adevarat cu dumneavoastra, ca sa fiti ce trebuie sa fiti, sa intretineti caldura crestina in familie si buna intelegere. Pentru ca in familie cunoasteti ce dezastru este astazi. Nu le mai amintim pentru ca stiti dumneavoastra mai bine decat mine. De aceea, cei care veniti la biserica, care va rugati lui Dumnezeu si aici la biserica si acasa la dumneavoastra, daca va rugati cu luare aminte, cu dragoste, cu smerenie si cu staruinta, veti avea ajutor permanent din partea lui Dumnezeu si veti fi mangaiate in necazurile dumneavoastra.

S-a vorbit si vorbim si astazi despre Duminica aceasta a sfintelor femei purtatoare de mir. Nu uitati ca dumneavoastra, toate femeile crestine ortodoxe si fiicele dumneavoastra sunteti mironositele Bisericii Ortodoxe de astazi si din toate timpurile. Copilele si tinerele fiice aduc Mir lui Hristos viata lor curata, fecioria, rugaciunea si ascultarea de parintii. Studentele si tot tineretul feminin care vin regulat la biserica, aduc si ele Mantuitorului Hristos, ca un Mir cu buna mireasma, ravna lor pentru toata fapta buna, milostenia catre cei din suferinta si ascultarea de parintele lor duhovnicesc.

Mamele crestine aduc Stapanului Hristos cel mai pretios Mir crestin, adica nasterea, cresterea si educarea copiilor lor in frica de Dumnezeu. Iar mamele in varsta, bunicile si vaduvele care sunt nelipsite din sfintele biserici, aduc lui Dumnezeu mirul lacrimilor, al rugaciunilor si pastreaza cu sfintenie evlavia ortodoxa pe care o mostenim din mosi stramosi. Iata deci ca si dumneavoastra, fiicele

Bisericii Ortodoxe de astazi, sunteti urmasile mironositelor din vremea lui Hristos si purtati in inima buna mireasma a credintei, a rugaciunii si a iubirii crestine. Numai de veti alerga cu evlavie la biserica impreuna cu copiii dumneavoastra, precum alergau odinioarii sfintele mironosite la Mormantul lui Hristos

Despre sfintele femei va mai pot spune ca au fost momente in viata Mantuitorului Hristos, cand ele erau mai curajoase decat Apostolii. De pilda, in momentul prinderii Mantuitorului in Gradina Ghetsimani, Apostolii toti L-au parasit, afara de Sfantul Evanghelist Ioan, iar Petru Il si tradeaza si se jura de trei ori ca nu-L cunoaste pe Iisus Hristos. Insa femeile, il urmau de departe, atat la sinedriu cat si pe drumul Golgotei. Il insotesc cand Mantuitorul cade sub povara Crucii, iar mironosita Veronica Il sterge cu mahrama, care devine prima icoana cu chipul lui Hristos. Toate mironositele privesc cum Il bat in cuie si-L rastignesc intre cei doi talhari; aud ultimele cuvinte ale Mantuitorului si plang cu lacrimi amare cand Hristos isi da duhul, zicand : Savarsitu-s-a !

Dupa rastignire, cand Apostolii erau ascunsi de frica iudeilor, femeile, cu noaptea in cap, se apropie de Sfantul Mormant ca sa unga trupul Domnului, cum era obiceiul la evrei. Si tocmai atunci cand ajung la acolo si cautau trupul Domnului, gasesc mormantul Lui deschis si gol, iar un inger le spune ca Hristos a inviat, si le arata giulgiul infasurat alaturi.

Maria Magdalena, aceasta mironosita barbatoasa careia Iisus ii scoate sapte duhuri din fiinta ei si o face cea mai aprigi aparatoare a crestinismului si marturisitoare a lui Hristos, plangea la mormant cand celelalte femei plecasera. Ea cauta trupul Domnului, insa mormantul era gol. Apoi intalneste pe cineva la mormant si credea ca este gradinarul. De aceea il intreaba : Doame, daca Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus si eu Il voi ridica (Ioan 20, 15). Atunci acel gradinar, Care era Iisus Hristos, ii spune pe nume : Maria ! Tonul pe care l-a folosit Iisus Hristos, accentul cu care a spus, au facut ca Maria sa-L recunoasca. Desi era acelasi Iisus Hristos in carne si oase, cum Se arata El mai tarziu catre Apostoli, insa avea ceva schimbat. Fara indoiala era infatisarea Sa dumnezeiasca, chipul Sau transfigurat. De aceea nu era recunoscut decat de cei care aveau cu adevarat inima curata si ochi inimii

luminati. Atunci Maria L-a recunoscut si a cautat sa se apropie de El. Si Iisus i-a spus: Nu te atinge de Mine, caci inca nu M-am suit la Tatal Meu. Mergi la fratii Mei si le spune: Ma sui la Tatal Meu si Tatal vostru si la Dumnezeu Meu si Dumnezeu vostru ! Nu dupa mult timp, Mantuitorul se arata ucenicilor Sai in Galileea, pe muntele Eleonului. Acolo avea sa-i gaseasca Iisus pe Apostoli adunati dupa inviere.

Iata deci, ca aceste sfinte femei au fost in preajma lui Iisus cel inviat, care Se arata din cand in cand, ca sa-i obisnuiasca pe toti cu trupul Sau inviat, pentru ca era o mare minune, caci pana atunci nimeni nu vazuse un trup inviat. Este vorba despre Hristos, Care a fost mort cu trupul si dovedit ca mort, pentru ca a fost rastignit pe Cruce. Apoi s-a facut aceasta verificare, impungand ostasii cu sulita in coasta Lui, din care a iesit sange si apa, cum spune Sfantul Evanghelist Ioan (Ioan 19, 34). Semnele mortului te lasa convins ca era mort. De aceea au predat trupul lui Hristos, in mainile lui Iosif si Nicodim ca sa-L ingroape. Ei Il pun in mormant pe Iisus Hristos, pecetluiesc mormantul cu o lespede foarte grea, ca sa nu poata nici un apostol sa-L caute si sa-I fure de acolo. Dar, cu toate aceste masuri, Iisus razbeste pietrele groase si grele si, prin inviere, iese afara cu dumnezeiasca Sa putere, incat ii incredinteaza, in timp de patruzeci de zile, pe Apostoli si pe femeile mironosite si pe alte sute de persoane, ca Iisus Hristos a inviat din morti. Astfel Hristos, prin inviere, este o garantie a invierii noastre. Pentru ca asa cum Iisus Hristos a inviat din morti, cum spune Sfantul Apostol Pavel, asa si noi vom invia din morti.

Desi mergem cu trupul in mormant si ne acopera cu tarana si ne mananca viermii, incat trupul se transforma in praf si pulbere, aceasta pulbere va invia si se va reface trupul nostru si vom fi ca si acum, aceleasi persoane; si ne vom uni cu sufletul viu si vom forma acelasi om, acelasi barbat, aceeasi femeie care am fost si pe pamant. Si, dupa faptele noastre bune sau rele, vom trece dincolo, la judecata lui Dumnezeu, si vom petrece vesnicia intreaga asa cum ne-am dus viata in aceasta lume.

Parintele Sofian Boghiu

Viata traita sub indrumare

Dupa cum pruncul nou-nascut nu poate trai fara mama sa, care se ingrijeste de el, il dezmiarda si il dadaceste, la fel si cel nou-nascut in duh, care s-a convertit, are mare trebuinta, pentru inceput, de o dadaca si de dadaceala, de o calauza si de calauzire. Necesitatea de a avea un parinte-conducator este evidenta de la sine. Nimeni, incepand sa caute mantuirea, nu are voie sa se apuce singur de aceasta lucrare sau sa-si lucreze mantuirea dupa voia sa si dupa cum il taie capul, ci de la bun inceput trebuie sa se predea cuiva care sa-l invete tot ce trebuie. Caci, de vreme ce a pasit pe o cale cu totul noua si necunoscuta pentru el, trebuie sa se foloseasca de o dreapta indrumare si sa nu ramana doar la propriile presupuneri.

Dar, cu toata dorinta si osteneala, sa ne aducem in stare de totala tacere este, hotarat lucru, imposibil. Se vor naste ganduri, formulari, judecati, planuri, dorinte, temeri, pofte; neincetat vor striga dinauntru nostru cand una, cand alta. Referitor la toate acestea, este o singura regula: sa-i descoperim totul indrumatorului, si bune, si rele. Astfel, intotdeauna ne vom curata pe dinauntru. Indrumatorul va avea un temei ca sa judece starea ucenicului; nu va exista pierdere de timp; vor fi indepartate orice fel de rataciri ale gandurilor si ale inimii; sub supravegherea indrumatorului, se va acumula experienta in discernerea gandurilor, mai intai in cele proprii, apoi si intr-ale altora.

De aceea, Sfintii Parinti spun ca aceasta deschidere a inimii are o putere deosebita in lucrarea mantuirii, chiar daca s-ar manifesta fata de altcineva decat fata de parintele-indrumator. Cu ajutorul ei putem evita orice primejdie, de a ne rataci sau de a cadea, primind un raspuns prevenitor.

Vasile cel Mare astfel poruncește: "Oricine dintre supuși, dacă vrea să arate o sporire vrednică de lauda și să se deprindă cu obiceiul de a trăi neclintit după poruncile Domnului nostru Iisus Hristos, nu trebuie să pastreze tainuită nici o singură mișcare sufletească, ci să-și descopere tainele inimii în fața aceluia carora li s-a incredintat să se îngrijească cu bunătate și cu milostivire de neputințele fraților. Astfel, ceea ce este vrednic de lauda se consolidează, iar ceea ce nu este de lauda primește tratamentul corespunzător; printr-o asemenea nevoită, vom spori puțin câte puțin în desăvârșirea vieții" (Reguli expuse pe larg în întrebări și răspunsuri, Răspunsul 26).

Totodată -ne învăța același sfânt părinte - să nu ne lăsam amăgiți de o conștiință liniștită și fără muștrări, îndepărându-ne astfel de la destăinuirea gândurilor și de la buna sfătuire. Și în bolile trupului - spune el - se întâmplă ca cei aflați în neputință să nu-și simtă boala, dar să se creadă mai mult în observațiile medicului, decât în propria insensibilitate; la fel este și în cele sufletești. Descoperă-te altuia și acesta va stabili dacă ești sanatos sau neputincios și care ti-e neputința.

Cel ce-și ascunde gândurile rămâne nevindecat, căci ele se vindecă numai prin întrebări frecvente adresate părinților duhovnicești. Cel ce nu ascunde în adâncurile sale nici un fel de șarpe, acela își arată credința cu adevărat, iar cel ce ascunde ratează încă în afara drumului mântuirii - spune Sfântul Ioan Scararul. Legea de a dezvălui totul aduce o mare frică în suflet, nu numai să nu faci ceva rău, ci nici să nu spuna sau să nu gândească, amintindu-i de judecata ce va urma din partea părintelui îndrumător; aceasta lege pune pe frică și pe demoni, căci astfel nu-și mai pot ascunde cu nici un chip uneltirile.

De aceea, dracii încearcă să ne îndepărteze de ea și, temându-se să nu fie descoperiți, fug de acela care se dezvăluie întru toate; ei urasc și nu pot îndura nici măcar glasul sincerității - ne învăța Sfântul Dorotei. Și ce mare usurare are sufletul de la aceasta! Trei ani s-a chinuit unul sub povara nesincerității (Proloagele, 6 mai) și apoi, când s-a depășit pe sine, atunci a ieșit din el un nor întunecat, semn că nesinceritatea este lucrare satanică. Altminteri, cum ne va vindeca părintele, neștiind ce este în

noi? Îndrumări generale putem găsi și în cărți. De aceea, Sfântul Scarar ne învață că ucenicul, după cum prima dată și-a descoperit sufletul în fața părintelui sau și i-a povestit întreaga sa viață, la fel să nu se dezică nici pe mai departe, marturisindu-se cu smerenie duhovnicului, mijlocitorului mântuirii sale, ca lui Dumnezeu.

Inșă, lucrarea cea mai importantă a ucenicului este supunerea întru toate, până la cel mai mic amanunt, fără cârtire, sinceră, fără judecare, din credință și din inimă curată, față de părintele său. Ucenicul trebuie să fie asemeni unei mașini, lipsit de sufletul său, care îi este înlocuit cu sufletul părintelui. Ucenicia este - după Sfântul Scarar - deplină respingere a propriului suflet, manifestată în afară, în fiecare amanunt, prin faptele trupului, este omorarea mentală a mădurelor trupului, este mișcarea neispită, este lepădarea judecării proprii - chiar de ar fi cineva bogat în aceasta - este înmormântarea voinței proprii.

Ucenicul este un fericit mort viu (Cuvântul al pătrulea, punctele 3, 4). El trebuie să se supună în simplitate, fără să judece, fără să cerceteze de este bine sau de e rău, de este greu sau ușor ceea ce i s-a poruncit; să se supună neconștient, cu răbdare, neclintit, fără nici un fel de vicisug, fără vreo îndoială (punctele 5, 9).

Trebuie să se mențină într-o asemenea stare, încât, orice ar avea de făcut, să facă nu pentru că el a vrut sau a avut inițiativa, ci pentru că așa i s-a poruncit. De ai nevoie de ceva, cere voie și fă; de nu ti se da voie, răbdă, chiar dacă ti-e greu. Și, dacă nu ai nici porunca, nici vreo treabă de făcut, mai bine stai, dar nu fă nimic de capul tău. Tot ce este de la tine și după capul tău este pierderea duhului, este totuna cu a înghiți otrava. Te-ai predat părintelui, de acum lasă-1 pe el să facă ce vrea din tine și cu sufletul tău.

Altfel, se va întâmpla ca unul să zidească, iar altul să dărâme. Ultimul își face munca în van, iar munca primului și lucrarea mântuirii devin o muncă zadarnică. Ucenicul care o dată se supune, iar alta dată face voia sa - spune Scararul - se aseamăna cu cel care într-un ochi își picura doctorie, iar în celălalt, var nestins.

Caută-ți o ascultare, împlineste voia altuia și fii neîntristat. Fericit cel ce și-a omorât voia până la capăt și toată îngrijirea de sine i-a incredintat-o îndrumătorului sau întru Domnul: unul că acesta va sta de-a dreapta Mântuitorului răstignit. Din trei virtuți -

post, neprihana si ascultare - prima conduce pana la jumatatea drumului spre Dumnezeu, a doua, pana la intrare, iar a treia, chiar pana in fata lui Dumnezeu.

Cata pace si liniste are acesta in suflet! Nu se sinchiseste de este bine sau nu ceea ce face, nici de ce vor spune altii, nici la ce va folosi, nici de este sau nu pe placul lui Dumnezeu. Cand, dintre doi ucenici, unul implineste voia, in aparenta nesocotita, a dascalului, iar altul nu, conducandu-se dupa propria lui judecata, primul se foloseste, iar al doilea se pagubeste (Scara).

De aceea, regula generala a tuturor sfintilor este ca cine traieste dupa capul sau, acela traieste fara folos. Chiar de-ar face bine ceea ce face, nici in aceasta situatie constiinta nu-i poate fi impacata. Va avea o permanenta nehotarare si tulburare si, ce-i mai important, starea launtrica a voii proprii ramane aceeasi. Fa totul cu sfatuire. Fara sfat esti ca fara gard. Daca acest lucru nu este lipsit de primejdie, ce sa mai spunem despre nesupunerea si de contrazicerea directa!

Aceasta este o lucrare de-a dreptul draceasca. Mai exista inca speranta de indreptare, cand cineva se impotrivesc unui egal sau unui mai mic in rang, dar cel ce cauta impotriva indrumatorului sau, despre acela nici nu mai merita sa vorbim. Cel ce s-a lepadat de ascultare se preda voii sale, si datorita voii sale - si a rautatii vrajmasilor - va pieri. Cel ascultator in toate ajunge grabnic la masura copilariei sau a simplitatii desavarsite, asa cum ne zugravesc Sfantul Scarar.

Pintr-o ascultare hotarata, unii si-au omorat pe vecie toata lupta launtrica cu patimile; altii au dobandit o totala nepasare si nepatimire fata de suparari; altii au atins cea mai inalta treapta a nerautatii si a firestii simplitati a inimii, s-au facut prunci, neavand nici un viclesug nici in cuvinte, nici in fapte. Un astfel de exemplu este Pavel cel Prost. Vasile cel Mare considera o asemenea ascultare ca prima dintre virtuti (Canoane ascetice pentru cei ce se nevoiesc in viata de obste si in singuratate, capitolele 19, 22).

El ne da exemplul celor ce deprind vreo arta, care trebuie sa execute pana in cel mai mic amanunt ceea ce li s-a aratat; da drept exemplu si supunerea tacuta a lui Avraam, cand i se poruncise sa iasa din Caldeea si, mai pe urma, sa-si aduca fiul ca jertfa; din

cealalta parte avem exemplul Apostolului Petru, care, dupa ce a fost mult laudat pentru un cuvint de impotrivire, care parea binevoitor, auzi: "inapoi de la mine, satano!". In acelasi fel talcuiesc el si locurile din Scriptura: "Ascultati pe mai-marii vostri si va supuneti lor" (Evr. 13, 17); "Cel ce va asculta pe voi, pe Mine Ma asculta"(Luc. 10, 16). Ansamblul relatiilor legitime fata de parinte consta in a nu avea voie proprie, parere proprie, preferinta personala- toate trebuie sa fie ale parintelui, aratate de el, masurate si hotarate de el, pana la cea mai mica miscare. Starea omului care actioneaza dupa aceasta regula, adica sub indrumare, calauzit, aflat in afara voii sale, este starea ascultarii, mult laudata si preainaltata de Sfantul Scarar si, in general, de toti Sfintii Parinti.

Calea ascultarii sau a lepadarii totale de ratiunea si de voia proprie si de orice conducere proprie, prin predarea de sine unui indrumator de nadejde, daruit de Dumnezeu, este calea cea scurta si grabnica - asa cum o numeste Sfantul Scararul. Cei care au pornit din toata inima pe ea ajung repede la desavarsire si evita, neprimejditi, orice carare gresita, orice ratacire si intarziere. Aceasta, atat prin starea launtrica a ucenicului, cat si prin lucrarea parintelui asupra lui.

Ucenicul nu are nimic al sau. Asemeni apostolilor, care I-au spus dumnezeiescului lor invatator: pe toate le lasam, la fel spune si simte si el: "Nu sunt al meu, pentru ca nici gandurile, nici dorintele, nici cuvintele, nici faptele nu trebuie sa fie ale mele. Chiar de as avea ceva bun, pentru mine nu este bun, de vreme ce fac acel lucru din voia si dupa mintea mea proprie".

Pintr-o astfel de dispozitie si lucrare, el il loveste in permanenta drept in cap pe sarpele cuibarit in inima noastra: mandria, a carei principala insusire este sa faca totul dupa voia sa si in beneficiul ei. Si, deoarece de mandrie atarna toate patimile, inseamna ca pe masura starpirii mandriei se sting si celelalte patimi, sufletul se lumineaza, se apropie de curatenie Si de nepatimire. Prin faptul ca nu se da frau liber iesirii din inima a vreunui lucru facut sau inceput din proprie initiativa, se inabusa orice lucrare a mandriei; prin descoperirea oricarui gand nelegiuit, mandria este slabita, caci prin expulzarea urmasilor ei, este privata de hrana; prin faptul ca nimic nu se face din voie proprie, este lovita

drept in inima. Ucenicia este incununata chiar si in lipsa unui parinte intelept si incercat; dar ceea ce aduce un parinte intelept prin lucrarea sa asupra duhului ucenicului sau prin conlucrarea cu el si prin adevarata carnuire, acestea nu pot fi inlocuite de nimic. Asemeni unui vazator, el vede dintr-o singura privire toata starea ucenicului, dispozitia lui sufleteasca, principala sa suferinta; si, ca un incercat, stie ce si cum sa-i administreze spre vindecare. Orice boala cedeaza repede, daca este cunoscuta cu precizie si daca este corect lecuata cu medicamentul potrivit.

Sfantul Varsanufie observase ca ucenicul sau Ioan era iute la manie si iritabil si incepu sa lucreze direct impotriva acestei boli: si cu cuvantul, si cu fapta (Raspunsul al 10-lea). Lui Isidor, vltastar domnesc, temperament aprins, violent si crud, parintele caruia acesta i se incredintase ii porunci sa stea la poarta manastirii si sa ceara fiecarui trecator sa se roage pentru el, ca este stapanit de un duh rau; si repede atinse cea mai adanca smerenie si frangere a inimii (Scara). Adesea, omul nu este in stare sa-si vada singur propria neputinta si moare in multumire de sine. De aceea, este intelept sa se duca la un vazator si sa-i spuna: "Uita-te, ce vezi in mine?". Vazatorul va incepe sa lucreze si va izgoni din el neputinta. Astfel, pe unul care se legase cu legamantul tacerii si se afunda in incantare de sine, Sfantul Varsanufie il face sa constientizeze ca se afla in ingamfare si in parere de sine si il aduce la pocainta, fara de care ar fi murit, impreuna cu gandul sau pierzator. Numai un parinte iluminat si vazator cu duhul va descoperi ce se ascunde in noi, numai el ne va conduce si ne va aduce la tamaduire, pentru ca lucreaza fara gres.

Se intampla ca si cei ravnitori la inceput sa-si piarda elanul, sa se vlaguiasca, sa devina molateci si fara viata, iar nu rareori chiar sa cada. De ce ? Datorita insuficientei exercitiului, a incercarilor in nevointe sau a slabei miscari a duhului viu dinlauntru. Cand omul isi stabileste reguli de actiune, atunci, cat timp este ocupat cu osteneala deprinderii noilor reguli, duhul vorbeste in el; dar mai tarziu, cand a ajuns sa se obisnuiasca cu ele de tot - ori pentru ca ii sunt deja cunoscute, ori pentru ca duhul, care s-a copt, cere mai multe fapte - cele dinainte nu il mai emotioneaza: el implineste tot ce trebuie cu usurinta, fara osteneala, ca pe ceva obisnuit.

Cine ii va aduce deci fapte spre iscusirea puterilor? Cine ii va adauga lemne proaspete la focul ravnei ? Este nevoie de un nascocitor de astfel de incercari, de unul iscusit, ca nu cumva sa-i strecoare o piatra in locul unui lemn. Caci asa se intampla: parintele-indrumator il mentine in permanenta pe ucenic intr-un fel de tensiune, cu ocupatii din ce in ce mai dificile, si astfel ii mentine duhul aprins. Astfel, citim la Scararul ca in acest scop un parinte recurgea la diferite metode: pe unul il ridica de la masa si ii poruncea sa ramana nemancat; pe altul il dadea afara din biserică; altuia, dupa ce i-a facut plecaciune, ii poruncea sa stea culcat la pamant pana va citi toata pravila, si asa mai departe.

Iar mai tarziu, cand Scararul il intreba de ce face asa, ii raspunde: "Pentru a le pregati cununa si pentru a le da exemplu si altora, dar mai ales ca sa le nu slabeasca duhul". "Dar s-ar putea crede ca este nedrept si daunator." "Nu, spuse indrumatorul. Cine este unit in iubire cu duhul meu, pe acela nimic nu-l va desparti". Cu alte cuvinte, toata rodnicia unui asemenea tratament este conditionata de legamantul dintru inceput si de unirea inimilor.

Dar cu deosebire se arata nevoia conlucrării parintelui la momentul trecerii de la viata activa la cea contemplativa. Duhul se parguieste si cand se va curata cu adevarat de patimi arde, in mod firesc, la inaltime. Aceasta ardere, daca este nesupravegheata de un parinte, cade cel mai adesea in mainile rau-voitoare ale vrajmasilor din vazduh, cade in nalucire diavoleasca sau piere sau nu mai inainteaza. De aceea, toti parintii au randuit cu strictete ca nimeni sa nu se atinga de aceasta comoara, daca nu este un staret iscusit, cunosculator si care a parcurs el insusi aceasta cale. Aici nu te mai poate indruma decat experienta. Si nici nu poti pricepe ce se intampla, chiar daca este scris cu cuvinte de inteles. Lucratorul orgolios se lupta fara rezultat si, adesea, chiar in paguba sa. Dar, sub supraveghere, cu credinta, ucenicul intelege grabnic, intra in luminatorul interior si vede cu duhul.

Iata avantajele - care nu pot fi cu nimic recompensate - vietii traite sub o calauzire iscusita! Este adevarat ca Domnul e milostiv: pe cel ce cauta si inseteaza, milosardia Sa il gaseste. Dar si El ne lasa sa mergem pe o cale mai obisnuita. Omul lipsit de sfat face intotdeauna confuzii. Ceea ce ar fi putut sa faca intr-o zi face intr-un

an, face si iar reface. Poate ca face si bine, dar, de vreme ce nu este sigur, incepe din nou sa reface.

Se cheltuieste astfel si timp, si osteneala. Dar, mai ales, rar poate cineva, fara ascultare, sa evite parerea de sine. Ucenicul - spune Scararul - nu-si vede faptele, pentru ca nu le face singur, dupa mintea lui, ci, chiar de ar face o minune, le pune pe toate in seama parintelui sau si a rugaciunilor acestuia; dimpotriva, cel ce este singur, acela inevitabil gandeste ca face totul cu puterea lui si cade, astfel, in parere de sine.

Pastorirea bisericeasca are tocmai aceasta insusire a indrumarii; vedem aceasta din faptul ca pastorului i se incredinteaza turma spre a fi mantuita, adica (mai intai) formata; ea asculta de glasul pastorului, il urmeaza si merge numai pe unde-i indica el. Pastorul isi pune sufletul pentru oi; el este paznicul, caruia i se spune: "Din mainile tale le voi cere sufletele".

Unirea reciproca si legatura dintre pastor si pastori este exprimata de Apostol astfel: "Ascultati pe mai-marii vostri (...) fiindca ei privegheaza pentru sufletele voastre, avand sa dea de ele seama"(Evr. 13, 17). Vedem de aici cum pastoritii se predau pastorului si vedem raspunderea acestuia pentru sufletele pastoritilor. in alte locuri, turma este inchipuita ca un ogor, stand tacut in fata lucratorului, iar pastorul este inchipuit ca lucratorul ogorului (I Cor. 3, 9). De aici, porunca: "Staruieste cu timp si fara de timp" (II Tim. 4, 2).

Asa a fost la inceput, asa este si trebuie sa fie si acum. Domnul Iisus Hristos pregateste doisprezece apostoli; apostolii, dupa pogorarea Sfantului Duh, formeaza Biserica, in care se afla o singura inima si un singur suflet, sub conducerea si obladuirea lor. Mai tarziu, dupa raspandirea pe fata pamantului pentru propovaduire, oriunde ar fi semanat semintele credintei, peste tot lasau in urma lor pastori intai-statatori si conducatori si le porunceau supunere cu credinta, iar ei isi asumau raspunderea pentru sufletele acelora. Prin aceasta putere se explica pastorirea in Epistolele apostolilor; la fel este ea inteleasa si astazi, in Biserica.

De aceea, in Epistola catre Efeseni, Sfantul Ignatie Teoforul indemna la supunere fata de episcop si de presbiter, intru sfintire, pentru ca, asemeni unor strune bine intinse, (supusii) sa emita

cantare armonioasa. Stapanul casei il trimite sa-i dirijeze Casa; privati-1 ca pe Domnul! La fel se facea si mai tarziu. Episcopul si presbiterii nu sunt niste martori muti ai mantuirii altora si nu sunt simple guri de propovaduire a caili de mantuire, ci sunt lucratori care lucreaza turma pastoritilor ca pe un ogor. De aceea, mai tarziu, prin hotararea generala a Bisericii, li s-au conferit cunoscutele drepturi, in scopul de a avea la indemana mantuirea altora si de a-i rapi de flacarile focului.

Se vede de la sine ca egumenia manastireasca se bucura de aceleasi insusiri. In aceasta consta esenta organizarii modului de viata manastiresc si a traiirii cucernice. Cel ce intra in comunitate este primit cu conditia ca sa nu aiba voie proprie si nici cuget propriu, ci va trai in supunere neconditionata si sub ocarmuirea parintelui-indrumator (egumen). Cei ce vin la manastire spun ca vor sa-si mantuiasca sufletul. Egumenul este, de asemeni, persoana care poate calauzi spre mantuire; cu aceasta conditie este ales de frati, cu aceasta conditie acestia i se supun.

Staretia consta in predarea celui ce cauta mantuirea nu egumenului, ci altei persoane incercate, dinauntrul sau din afara manastirii. Concret, astazi, cel mai adesea acestia sunt duhovnicii sau, in alte lacasuri, staretii (batranii imbunatatiti), care au binecuvantarea de a asculta descoperirea gandurilor si intre care este impartita intreaga comunitate. Aici, legatura dintre cei doi este nevazuta, tine de constiinta, dar este la fel de puternica si de roditoare. Pentru pustnici si eremiti este singurul mod de indrumare asa cum vedem din istorie. La acest mod se refera tot ce s-a scris in paterice despre ascultare. De fapt, puterea lucratoare decurge din faptul ca, nefiind (o legatura) publica si oficiala, prin aceasta cheama la mai multa deschidere si sinceritate. De aceea, daca astazi exista calauzire ea se manifesta prin acest mod.

Iar acum, intrebarea: "Cum si unde poate fi gasit indrumatorul ?" se rezolva de la sine. Du-te la acela pe care ti l-a trimis Dumnezeu si incredinteaza-te lui, asa cum invata Ignatie Purtatorul de Dumnezeu. Modurile de calauzire prezentate imbratiseaza intreaga viata crestina. Asadar, oricine ar fi cel ce se trezeste, el are intotdeauna deasupra sa o calauza. Cine se trezeste fiind in viata civila si obsteasca, acela va urma carmuirea

pastorului; cine se trezeste fiind la manastire, acela se va incredinta egumenului sau aceuia pe care egumenul i-l va indica.

In ce rang se afla fiecare, in acela sa ramana si sa se foloseasca de calauzirea pe care o gaseste la indemana, fara sa treaca din proprie initiativa dintr-un loc intr-altul si dintr-o turma intr-alta, cu ingamfare si dispret, si mai ales fara sa-si aleaga, samavolnic, o cale originala spre desavarsire. Aceasta este foarte periculos si este una dintre uneltirile satanei, prin care omul, pocaindu-se si simtind nevoia unui indrumator, vrea sa fuga de indrumatorul sau legitim, fara sa se uite indarat, fara sa stea sa cugete si sa cerceteze.

Aici se vede viclesugul satanei: de a-l lasa pe om fara calauzire, singur de capul sau, ce are ca urmare inevitabila caderea si inselaciunea diavoleasca sau mutarea dintr-un loc intr-altul, care nu este ziditoare, ci doar amaraste. Daca a facut asa, penitentului sau ravnitorului la mantuire nu-i ramane decat sa-si reinnoiasca legatura sau legamantul cu parintele care - in persoana pastorului, a egumenului sau a duhovnicului - ii este dat de Dumnezeu pentru chivernisirea vietii sale.

Sfantul Teofan Zavoratul

Sa lucram impreuna cu Dumnezeu

Cand incepem sa lucram la asemanarea noastra cu Dumnezeu, trebuie sa avem in vedere si lucrarea Sa asupra noastra. Niciodata nu trebuie sa ne incredem numai in puterile noastre. Dimpotriva, Dumnezeu desavarseste lucrarea omului numai cand acesta este smerit. Asadar, cu cat omul se uita pe sine in aceasta lucrare, cu atat Dumnezeu devine mai lucrator in el. Putem lupta impotriva patimilor, dar nu ne putem ridica mai presus de ele fara lucrarea harului.

Spun Sfintii Parinti ca precum fierarul isi poate arata mestesugul prin uneltele sale, dar fara lucrarea focului nu poate ispravi nimic, asa si omul poate ajunge la anumite virtuti, dar fara focul dumnezeiesc, virtutile sale raman fara rod si folos.

Lucrand impreuna cu Dumnezeu, omul nu se opreste niciodata din aceasta lucrare spre asemanarea cu El. Insa daca e lipsit de lucrarea harului, oricand poate spune si crede ca a ajuns la desavarsire. Prin har, omul nu inceteaza niciodata sa lucreze, descopera in fiecare clipa ceva nou, ceva cu mult superior treptei atinse. Harul ii da taria sa aiba dorinta de a nu se multumi niciodata cu treapta pe care se afla. Prin har omul nu cunoaste sfarsitul dorintei de a avea un chip mai luminos.

Omul care ia in serios lucrarea asemanarii cu Dumnezeu stie cand si ce trebuie sa faca in fiecare clipa. Si tot neincetat se daruieste tuturor. Traind bucuria de a fi impreuna cu Dumnezeu,

doreste ca tot omul sa simta bucuria ca exista cineva care nu-l mai lasa sa fie singur.

Cel ce lucreaza impreuna cu Dumnezeu nu cunoaste greutati din care nu poate iesi. Lucrati impreuna cu El si veti vedea ca nu exista piedici de neinvins si nici trepte la care trebuie sa te opresti din lucrarea spre desavarsire.

Adrian Cocosila